

кѣтъ му пристанища можахъ да послужѣтъ като убѣжище на испанскѣтъ кораби и да направѣтъ Испанія заможна да отнеме отъ Англія и отъ Холландія владѣчеството на моретата. Ето причинѣтъ които го подбудихъ да предприеме подлежащото завоеваніе.

Но стары нѣкои съвѣтници на Филиппа II, опытни военачалници, и между тѣхъ донъ Жуанъ д'Агвиларъ, на когото мисляхъ да възложѣтъ управленіето на похода, препирахъ са че много са мамѣтъ онѣзи, които мисляхъ че е лесно да са откъсне Ирландія отъ законната си царица и да са подчини за сѣкогы на Испанската власть, че привременното размирство не е възстаніе, че размирницѣтъ не щѣхъ помогнѣ колкото са надѣяхъ, и че за да са предприеме завоеваніето на острова и за да са стои на срѣща на сѣчкѣтъ силы на Велика Британія, не сж достатѣчны шесть хиляды войны.

На туй графъ де-Лерма отговаряше че днешното финансово положеніе на Испанія не допрощаваше испроважданьето на поголѣма сила, че мѣжеството допълняло числото, и че ако донъ Жуанъ д'Агвиларъ са бои, има други готовы да въспрѣмѣтъ защитата на честѣта на испанскѣтъ орѣжія.

Агвиларъ прѣе призовката, защото кастилската гордостъ бѣше посилна въ сърцето му отъ съвѣтѣтъ на ума и отъ дѣйствителността на работѣтъ. И той заминѣ.

Поиска само да са не управля тосѣ пѣтъ флотѣтъ отъ Мартина Падиля, смъртния му врагъ, и приверженецъ даже на графа де-Лерма; той назова единъ храбръ офицеринъ, донъ Жуанъ Гувара, съ когото едно време бѣ служилъ заедно въ единъ походъ противъ Британія.

Плаваньето бѣше найблагополучно. Военачалникътъ излѣзе въ пристанището Кенсалъ съ четири хиляды души войска, и като завладѣ града, укрѣпи са въ него, за да бы, въ случай на несполука, послужилъ като убѣжище. Сжщевременно съ него генералъ Окамбо влѣзе съ войската си въ Балтимора.